

PERSBERICHT

Solo expositie CHARLOTTE SCHRAMEIJER in Galerie Oranjerie te Amsterdam
'REFLECTION'

4 oktober t/m 1 november 2014

Reflection: weerspiegeling; weerschijn; spiegelbeeld; blaam, afkeuring, aanmerking; nadenken, overdenking, overweging, gedachte, bespiegeling; terugkaatsend voorwerp of vlak.

Het recente werk van Charlotte Schrameijer omvat veel van deze begrippen.

Het weerspiegelt haar verontrusting over de stand van zaken in de wereld. Omringd door alle brandhaarden, oorlogen, terreurbewegingen, milieurampen en natuurrampen die de wereld ontwrichten, blijven we er maar op los leven, dansen we op de vulkaan.

Die twee extremen interesseren Schrameijer en in haar collages brengt zij ze samen: foto's van rampgebieden, door oorlog, natuur- of milieuramp verwoeste plekken en van pöetische natuurtaferelen snijdt ze uit en combineert ze tot complexe composities, vol spiegelingen. Door het snijwerk ontstaat een kwetsbaar kantwerk van papier, grillig van vorm, 'mooi' van een afstand, maar heftig en verontrustend wanneer je dichterbij komt.

Ook in haar schilderijen zijn spiegelingen zichtbaar. Spiegelingen en reflecties in verlaten, bijna oplossende landschappen. Verf combineert zij hier met vilt, dat de ruimtelijkheid van de landschappen versterkt.

De titels zijn van essentieel belang voor Schrameijer. Zelf zegt ze hierover: " taal is mij lief en ik hou erg van uitdrukkingen en gezegden, hoe ouder hoe beter. Denk maar aan de emblemata uit de 16de en 17de eeuw. Deze bevatten meerdere betekenislagen, maar vooral ook beelden. Vanwege deze beide aspecten gebruik ik graag spreekwoorden en gezegden als titel voor mijn werk."

Zo is een serie collageknipsels ontstaan met als titel *Après nous le déluge* : na ons de zondvloed (oorspronkelijk een uitspraak van Madame de Pompadour toen Lodewijk XV zich grote zorgen maakte na een nederlaag tegen Frederik de Grote van Pruisen (1757))

Een aantal andere grote knipsels heten *The age of miracles*. Engelse uitdrukking is ‘The age of miracles is past’. Shakespeare schreef in *All’s well that ends well*: “They say miracles are past; and we have our philosophical persons to make modern and familiar things supernatural and causeless.”. Wonderen gebeuren niet meer, en bomen groeien niet tot in de hemel. In deze werken zie je nog resten van de wonderen, en van bomen die tot in de hemel groeien, maar nu als losse eindjes met elkaar verbonden, en samengebracht in een nieuw geheel.

Dan is er het werk *Entre chien et loup*. Letterlijk betekent dit ‘tussen hond en wolf’. Ofwel tussen licht en donker; het uur van schemering waarin je een hond niet van een wolf kunt onderscheiden. En waarin je dus niet weet of je veilig bent of niet. De figuurlijke betekenis (lichtheid/zwaarte v.h. leven, veilig/onveilig) voel je in dit werk, maar als je goed kijkt zie je niet alleen scherpe contrasten tussen licht en donker, maar valt tussen de vele fragmenten ook een hond en een wolf op, van elk twee zelfs, door hun reflectie in het water.

Amsterdam, okt 2014